

Stichting Ds. Visscherfonds

Welkomstwoord van Dr. Ad Lansink, voorzitter van het Ds. J.A. Visscherfonds

Namens het bestuur van het Ds. Visscherfonds heet ik u allen van harte welkom op deze bijzondere bijeenkomst. Deze Akademiezaal, waarin promoties, oraties en afscheidscolleges het dagelijks ritme bepalen is een goede omgeving voor de uitverkiezing van de beste proefschriften op het gebied van de zorg voor mensen met een verstandelijke beperking. Of ik ter begroeting mag zeggen: In Dei Nomine Feliciter' is onzeker, nu de Radbouduniversiteit zich van het episcopaat niet meer katholiek mag noemen. Die woorden in de wapenspreuk betekenen: Mogen wij in Godsnaam gelukkig voortgaan. Welnu, voortgaan dat doen we vandaag in elk geval, na het uitstel van de aanvankelijk voorziene prijsuitreiking als gevolg van de Covid19-uitbraak. Het welkom geldt allereerst de genomineerden en hun verwanten, die zeven maanden langer in spanning hebben gezeten. Hopelijk wordt het wachten beloond met een bijzondere prijsuitreiking, die door opzet en inhoud op zich al onvergetelijk is. Het welkom geldt ook de andere gasten en de mensen, die via de livestream met ons verbonden zijn, waaronder juryvoorzitter Petri Embregts, jurysecretaris Ruud Geus en de overige juryleden, die om uiteenlopende redenen moesten besluiten de prijsuitreiking via de livestream te volgen. Het juryrapport wordt daarom voorgelezen door Carien Beurskens, ons bestuurslid, dat na het plotselinge overlijden van Paul Goderis zijn plaats in de jury zal innemen.

Staat u mij toe, dat ik kort stil sta bij Paul Goderis, die vele jaren als bestuurslid bestuur een even uitstekende als aimable trait d'union was tussen ons bestuur en de jury van de Ds. Visscherprijs. Ondanks zijn langdurige ziekte heeft Paul de volledige jurering van de Ds. Visscherprijs 2020 nog meegemaakt. Wij wisten, dat hij opnieuw uitzag naar de dag, waarop hij met ons weer drie jonge onderzoekers in de schijnwerper kon zetten. Paul bleef al die jaren van zijn kwaadaardige ziekte de man, voor wie het leven een kwestie van liefde is. De man ook, die als Vlaming bijna Nederlander werd maar niet naliet ons op de verschillen tussen België en Nederland te wijzen. De man ook, die mij veel werk uit handen nam, wanneer de resultaten van subsidieaanvragen moesten worden gehonoreerd of afgewezen. Wij denken met veel respect aan hem terug.

Zo ook de leden van de jury, die mij dat gemeld hebben, kort naar zijn plotselinge overlijden op 25 februari 2020.

In deze ooit gewijde omgeving bestaat geen toeval, wel genade. De terugkeer van de plechtige uitreiking van de Ds. Visscherprijs naar Nijmegen is wellicht een vorm van genade. In de jaren negentig werden de eerste drie prijzen uitgereikt in het Nijmeegs stadhuis, een publieke ruimte dus. Rond de eeuwwisseling waren de Groesbeekse Tehuizen zelf de private plaats van handeling, Vervolgens begon een zwerftocht: eerst naar de Reehorst in Ede, daarna naar het Provinciehuis te Arnhem, om vervolgens neer te strijken in de Utrechtse Janskerk en Geertekerk. Na de prijsuitreiking in den Bosch in 2018 – zou op 23 maart 2020 de Janskerk weer de plaats van samenkomst zijn, tot de Covid19-uitbraak belemmerde die terugkeer naar Utrecht verhinderde. Het bestuur van het Ds. Visscherfonds voorzag bij het intreden van de zomer, dat de pandemie de mondiale samenleving lang in haar greep zou houden. Vandaar het verzoek aan de pedel van de Radbouduniversiteit om in de Aula te gast te mogen zijn, ook vanwege de mogelijke livestream-faciliteiten. De waarschijnlijke beperking van het aantal gasten zou daarmee opgevangen kunnen worden. Ik dank het College van Bestuur van de Radbouduniversiteit en pedel Nico Bouwman voor de spontane medewerking in een tijd, die ook voor de universiteit allerlei beperkingen oproept.

De naam van Ds. Visscher noemde ik al enkele malen. Zijn leven en werk is voortreffelijk opgetekend door Prof. Dr. A. Manning in het boek, dat in 1989 bij het 60-jarig bestaan van de Groesbeekse Tehuizen verscheen. Op de nieuwe website van het Ds. Visscherfonds is die geschiedenis terug te vinden, inclusief de vooruitziende blik van Ds. Visscher. Hij was geen eendagsvlieg, maar een man met een visie, ook voor de lange termijn. Het woordgebruik was in de 30-er jaren anders dan nu, en financiële middelen schaarser dan vandaag. Maar Ds. Visscher's inspanningen op het moeilijke maar dankbare terrein van normalisatie en integratie blijven actueel en passen voluit in de moderne opvattingen over de zorg voor mensen met enigerlei beperking. Vandaag kennen we de Ds. Visscherprijs opnieuw toe aan een onderzoeker, die een stevige bijdrage heeft geleverd aan integratie en normalisatie van mensen met

een verstandelijke beperking. De jury heeft het bestuur van het Ds. Visscherfonds weer verblijd met een unanieme voordracht, die dan ook zonder enige beperking is overgenomen. Ik dank de jury voor al wat gedaan is om tot verantwoorde keuze te komen. Het is een hele opgave om uit het aangeboden werk die onderzoeken te kiezen, die voldoet aan de gestelde criteria.

De geschiedenis van de Ds. Visscherprijs leert intussen, dat vanaf 1993 een goede traditie is gevestigd. Deze prijsuitreiking is daarom ook een oproep aan onderzoekers om zich in te blijven zetten voor mensen met verstandelijke beperking. Gedacht vanuit de trefwoorden integratie en normalisatie telt elke mens, waar en onder welke omstandigheden ook. Ds. Visscher was een voorganger, letterlijk en figuurlijk. Wij zetten zijn werk voort, met hulp van hen, die wetenschap en samenleving dienen, in bescheidenheid. Dat wel.